

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΛΙΓΟΨΙΝΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Κλεισθένους 15, 1ος όροφος, 105 52 ΑΘΗΝΑ ΧΡΟΝΟΣ 3ος ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1990 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 14

ΟΙ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΣΥΝ/ΣΜΩΝ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΖΙΤΣΑΣ

Ύστερα από την μεγάλη κατανάλωση του εκλεκτού και φημισμένου κρασιού της Ζίτσας, τόσο από το **Οινοποιείο** όσο και από το **σπιτικό κρασί** της Ζίτσας - Λιγοψάς - Καρίτσας κ.λπ. χωριών της περιοχής, οι κάτοικοι του τόπου μας, ενόψει μάλιστα του '92, στρέφονται προς την κατεύθυνση του εμπλουτισμού και καλλιέργειας της αμπελουργίας.

Αυτό το διαπιστώνει κανείς, αν τύχει να περάσει από την περιοχή αυτή. Εκ πρώτης όψεως, θα παρατηρήσει τις δραστηριότητες των Γεωργικών Συν/σμών και των ιδιωτών γενικά. Δεξιά και αριστερά του δρόμου, προς τη Λιγοψά ξεχειρώνονται χωραφίες και δημιουργούνται νέοι αμπελώνες.

Παραδειγματικός είναι ο νεοφυτεμένος αμπελώνας του Συν/σμού Ζίτσας που είναι αρκετών στρεμμάτων με τα γνωστά κλίματα ΝΤΕΜΠΙΝΑ, αλλά και με νέες μεθόδους στις αποστάσεις και τέλος, αρκετά καλαισθητική και γερή περίφραξη.

Ασφαλώς, εδώ υπάρχει και η κρατική επιχορήγηση για την εν γένει αξιοποίηση της αμπελουργίας της περιοχής Ζίτσας. Πέρα όμως από τις δραστηριότητες των Συν/σμών, έχουμε και την ιδιωτική πρωτοβουλία. Συνεχώς στην περιοχή αυτή ξεφυτρώνουν καινούργια αμπελίσια. Αυτό το μαρτυρούν και τα μηχανήματα που εργάζονται, οργώνοντας πολλά από τα χερσοχώραφα.

Δεν μπορούμε παρά να συγχαρούμε τις προσπάθειες των Συν/σμών και ιδιωτών της περιοχής Ζίτσας για την μεγάλη τους δραστηριότητα στον τομέα της αμπελουργίας.

Τοιουτοτρόπως, με το κρατικό ενδιαφέρον, που είναι, όπως μαθαίνουμε, έμπρακτο θα μπορέσει να αξιοποιηθεί πλήρως η αμπελουργία της Ζίτσας με το **ξακουστό κρασί** της.

Ας ελπίσουμε πως οι προσπάθειες που γίνονται απ' όλους θα καρποφορήσουν και το **κρασί της Ζίτσας** θα πάρει την πρώτη θέση στην Κοινή Αγορά.

ΝΕΑ ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΛΕΥΤΕΡΗ ΜΑΝΤΖΙΚΑ

Άλλο ένα δείγμα αγάπης και συνεχούς ενδιαφέροντος για την πόλη των Ιωαννίνων αποτελεί και η πρόσφατη αυτή δωρεά του Προέδρου της Αδελφότητάς μας κ. Μαντζίκας, προς τον Πανεπειρωτικό Μουσικό Σύλλογο «ΤΣΑΚΑΛΩΦ».

Συγκεκριμένα, δωρήθηκε ένα βαθύχορδο κόντρα μπάσο Ανατολικής Γερμανίας, αξίας διακοσίων χιλιάδων δραχμών περίπου, το οποίο θα συντελέσει, όπως πιστεύουν όλοι στην πολιτιστική άνοδο της Ηπείρου.

ΤΟ 15ΑΥΓΟΥΣΤΟ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΗ ΛΙΓΟΨΑ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΣΜΑΝΤΑΜΩΣΗ

Στη Λιγοψά όλους μαζί
ο δρόμος θα μας φέρει

Στη Λιγοψά την όμορφη
Πατρίδα του Λευτέρη...

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ ΕΧΕΙ ΑΝΑΛΑΒΕΙ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ ΤΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Δίχως να αποκλειστεί κάθε αρωγή και βοήθεια από τους λοιπούς φορείς της Λιγοψάς, την όλη πρωτοβουλία και ευθύνη για φέτος στις εκδηλώσεις του Αυγούστου στο χωριό, έχει αναλάβει καθ' όλα ο Πολιτιστικός μας Σύλλογος, με τον αεικίνητο και

δραστήριο πρόεδρό του, Βασίλη Σιχλιμέρη και με εξίσου ικανό Διοικητικό Συμβούλιο.

Θα τους ευχηθούμε δύναμη και κουράγιο μαζί με επιτυχία που, εκ των προτέρων πιστεύουμε. Περιμένουμε και εφέτος ακόμη εκπλήξεις.

ΔΩΡΕΑ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ για ενίσχυση της εφημερίδας

Η Αθανασία χήρα Σωκράτη Ηγουμένου προσέφερε το ποσό των 10.000 (δέκα χιλιάδων) για

ενίσχυση της εφημερίδας «ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ» εις μνήμη του συζύγου της.

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ

Αρκετοί κυνηγοί της περιοχής Ζίτσας διαμαρτύρονται για τα λυμένα κυνηγόσκυλα που οργώνουν μέρα νύχτα τα βουνά και τα λαγκάδια και όπως λένε, δεν αφήνουν λαγό για λαγό.

Είναι ο καιρός της γέννας και δυστυχώς, τα μικρά ή ακόμα και οι λαγίνες δεν είναι δυνατόν να γλυτώσουν από το στόμα των σκυλιών. Η μόνη σωτηρία των θηραμάτων είναι το αυστηρό δέσιμο των κυνηγητικών σκυλιών στην απαγορευμένη περίοδο.

Τον λόγο εδώ έχουν τόσο το Δασαρχείο όσο και ο Κυνηγετικός Σύλλογος.

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΙΑΝΟΥΣ

Μεγάλη η προσφορά του Αγροτικού γιατρού της Λιγοψάς

Βρεθήκαμε για λίγες ώρες στη Λιγοψά και συζητήσαμε με πολλούς συγχωριανούς για διάφορα θέματα του χωριού, για τις δραστηριότητες των διαφόρων φορέων όπως του Πολιτιστικού Συλλόγου Ιωαννίνων του Αγροτικού Συν/σμού τον πρόεδρο της Κοινότητας κ.α.

τα Αθλητίστρου, που θα καταγίνεται με τους αθλητές εν γένει. Αυτή την ειδικότητα έχουν πολύ λίγοι και μάλιστα, δυστυχώς δεν έχει ακόμη καταχωρηθεί διά νόμου. Πάντως, ο γιατρός της Λιγοψάς και των γύρω χωριών, όπως βλέπουμε, έχει αγαπήσει πολύ τον τόπο και τον κόσμο, ό-

Ο γιατρός της Λιγοψάς Γιάννης Νικόπουλος με το αυτοκίνητο που πρόσφερε ο Δ/ντής της MISKO κ. Λευτέρης Μαντζίκας

Εδώ, σε κάποια στιγμή σταμάτησε το αυ/το του γιατρού (δωρεάς του Λευτέρη Μαντζίκας, βιομηχανίας MISKO). Είδαμε τον κ. Γιάννη Νικόπουλο, τον αγαπητό καθ' όλα γιατρό του χωριού μας και άλλων δέκα περίπου χωριών. Γύριζε από κάποιο κοντινό χωριό που τον είχαν ειδοποιήσει να ιδεί έναν ασθενή. Ήταν ικανοποιημένος, γιατί είχε αντιμετωπίσει μια δύσκολη περίπτωση και ασφαλώς, η προσφορά του σαν επιστήμων ήταν μεγάλη.

Έχει στη Λιγοψά τέσσερα χρόνια. Το χωριό μας το θεωρεί εξίσου και δικό του χωριό. Η καταγωγή του είναι από το Ωραιόκαστρο Πωγωνίου. Είναι ένας νέος, γύρω στα τριάντα του χρόνια, ο δε αθλητισμός είναι το ξεχωριστό του χόμπι. Αυτός είναι και ο λόγος που, όπως λέγει ο ίδιος, θέλει να πάρει ειδικότη-

πως εξίσου μας πληροφόρησαν όλοι. Τον αγαπούν και τρέχουν σε κάθε περίπτωση αδιαθεσίας να συμβουλευτούν το γιατρό.

Ο γιατρός Γιάννης Νικόπουλος μας λέει ο Βασίλης Θεοχάρης, είναι ένας υπέροχος γιατρός. Ό,τι ώρα τον καλέσουμε θάρθει αμέσως. Είναι άξιος του όρκου του Ιπποκράτη και δεν μπορούμε ακόμη παρά να τον ευχαριστήσουμε και δια της εφημερίδας.

Η Αδελφότητα και ο πρόεδρος της κ. Λευτέρης Μαντζίκας, τιμά το σοβαρό έργο του Αγροτικού γιατρού της Λιγοψάς κ. Γιάννη Νικόπουλου, μαζί με τις ευχαριστίες για την μεγάλη του προσφορά στους ντόπιους (ακρίτες) του χωριού μας, καθώς και των υπόλοιπων δέκα χωριών.

Π.Μ.

Το ειδικό μηχανήμα του Γιάννη Σαραλιώτη. Τις ακαλλιέργητες εκτάσεις τις κάνει αμπελοχώραφα

Ένα μεσημέρι του Ιουνίου στη Λιγοψά οι μόνιμοι κάτοικοι (οροφύλακες) του χωριού μαζί με το γιατρό, ποζάρουν στο φακό της επικαιρότητας

ΓΑΜΟΙ

Στις 19 Μαΐου 1990 ημέρα Σάββατο, έγιναν στην εκκλησία της Αγίας Μαρίας Ιωαννίνων, οι γάμοι του Δημητρίου Λούπα και της Ιωάννας Χριστοφόρου Θεοχάρη.

★

Στις 23 Ιουνίου 1990, ημέρα Σάββατο, έγιναν στην εκκλησία της Αγίας Μαρίας Ιωαννίνων, οι γάμοι του Σωτήρη Μπακογιάννη και της Ευαγγελίας Χριστοφόρου Θεοχάρη.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Λογοτεχνικό κείμενο που πήραμε και δημοσιεύουμε από την συνεργατιά μας και δασκάλα της Λιγοψάς Δέσπω Καρβέλη

(συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο)

Η Πέπη, άρχισε να μετράει: Ένα..., δύο, τρία..., δέκα..., χίλια..., Ούι..., πόσα έχω! Γέλασε, μύρφασε, χτύπησε παλαμάκια, με τρελές κινήσεις. Κρυφογελοούσε η γιαγιά, απορημένη. Η χαρά της εγγονής κορυφώθηκε. Με κουνήματα άρχισε να τραγουδάει: τραλαλά..., τραλαλά..., τραλαλάά. Κι είχε ξεχάσει ότι, έξω από τη τζαμαρία, τα κατάπληκτα μάτια της γιαγιάς, καταγράφανε κάθε της παλμό κι ανασά...

Γελασμένη για μια ακόμα φορά κυρά γιαγιά, αν πιστεύεις ότι διαβάξεις σωστά την παρουσία αυτού του μικρανθρώπου, στο λευκό χαρτί της ηλικίας του. Τα χρόνια σου είναι εκείνα, που βαθαίνουν και δεν μπορείς να κοιτάξεις ψηλότερα, από το μπόι της. Δεν πλάθει κουλουράκια.... Μοντάει σκηνικά και κάθε φορά, αλλάζει το ρόλο της. Πρωταγωνιστεί στη σκηνή και συ είσαι..., ένας κάποιος κομπάρσος. Πηδάει από το παρόν στο παρελθόν κι απ' αυτό το μακρινό και αγύριστο χτες, σαλπάρει δυναμικά κι αποφασισμένη στο μέλλον.

Σ' αυτό το μέλλον, που δεν έχει σύνορα στο νου και στα μάτια και φαντάζει φωτεινό κι ελπιδοφόρο. Βρίσκεται στο 2000.

Κοίταξε τις κινήσεις που κάνουν τα νεύρα και τα νευράκια στο πρόσωπο, στα χέρια και στα πόδια της, που κινούνται ασταμάτητα. Αυτή η νευρική δραστηριότητα με το γέλιο ενός οραματισμού, είναι η δύναμη, το γοργόστρεμο του νου. Είναι η καρδιά που λαχταράει, που θέλει, που ζητάει. Το τι ζητάει; Ούτε που φαντάστηκες εσύ. Ούτε η μάτης, ούτε ο κόσμος όλος.

— Δέκα, εκατό... χίλια... μετράει και ξαναμετράει. Πόση χαρά... πόση ευτυχία..., πόσες ελπίδες παιζογελούν στα χρυσοκίτρινα μάτια, με τις γυριστές βλεφαρίδες. Τι ωραία σύνθεση, τι πανέμορφη όψη, με τα τοξωτά φρύδια, στο διάζωμα.

Νάτην, τώρα, έβαλε την κούκλα να καθίσει, ανάμεσα στο θησαυρό της.

— Είδες μωράκι μου, πόσα λεφτά έχω; Μαζί τάχουμε. Μην τα μαρτυρήσεις στη γιαγιά. Σε κανέναν άνθρωπο..., γιατί θα μας τα πάρουν. Κι ύστερα..., με τι θα πάρουμε το... Μπαμπά; Ο μπαμπάς μου πέθανε..., το ξέρεις. Η μαμά φοράει μάβα ρούχα. Και δεν γελάει... ούτε παίζουμε στο κρεβάτι. Κι εγώ, τι να κάνω; Ε... όμως. Δάγκωσε το χειλάκι της

Στις 27/1/90 έγιναν στην Εκκλησία Αρχιεπισκοπικού Ιωαννίνων οι γάμοι του Κωνσταντίνου Βεζύρη (έγγονος του Αποστόλου Παπαδοπούλου) και της Ανθούλας Ν. Τσούκαλη.

Τα Ν.τ.Α. εύχονται στους παρπάνω νεόνυμφους βίον ευτυχί και ανθόσπαρτον.

και το τριαντάφυλλο μαράθηκε. Ανάσαινε με τη μύτη, με το στόμα σφιγμένο. Κάτι φούσκωσε στο λαιμό.

— Ούι..., ούι..., κακό που μας βρήκε. Τρομάρα μου..., παιδάκι μου ορφανό!!! Τι σοφίστηκε το μυαλό σου. Τι πυρετό έχεις στην καρδούλα σου... και δεν το φανερώσεις. Ούτε σε μένα τη γιαγιά σου..., που μου λες όλα σου τα παράπονα κι όλες σου τις επιθυμίες. Έκανε να σηκωθεί, να πάει κοντά της. Να την πάρει στην αγκαλιά της, να την παρηγορήσει, μα κοντοστάθηκε.

Η εγγονή μιλούσε στην κούκλα. Ιστορούσε τον πόνο της, της εμπιστευόταν την ελπίδα. Κι η κούκλα, με το παρθενοτικό χαμόγελο, ανοιγόκλεινε τα βλέφαρα, κάθε φορά που την κουνούσαν νευρικά τα χέρια της Πέπης.

Μπα...; Τι μουτρώθηκε έτσι το παιδάκι μου; Θαρρώ κλαίει... Βούρκωμα έχει... Το πνίγει αυτή το δάκρυ..., δεν τ' αφήνει να κυλήσει... Γι' αυτό σφίγγεται έτσι... Ποπό ό ό και σταύρωσε τα χέρια η γιαγιά. Με τι θυμό πέταξε την κούκλα στην άλλη άκρη του ντιβανιού!! Μάζεψε και τα χαρτονομίσματα. Τα διπλώνει με προσοχή. Τα ταιτώνει στο πορτοφόλι.

— Μμ..., ανάσαινε κι έσφιξε τα χέρια. Θα μαζέψω κι άλλα πολλά... εγώ!!! Η γιαγιά έχει και στην τσάντα της..., και στο συρτάρι... Κι ο παπούς έχει και... στο παντελόνι του και στο πορτοφόλι... Όλα εγώ τα ξέρω. Μου τα δίνουν όμως. Δε με μαλώνουν που τα παίρνω.

Να τώρα κι η εξιλέωση με την πράξη. Η αδυναμία της γιαγιάς και του παπού. Πόσο κόβει το μυαλούδακι των πέντε χρόνων.

Έκρυψε πάλι την τσάντα στο στρώμα κι από πάνω έστρωσε τα πανιά της κούκλας και τη σκέπασε να κοιμηθεί. Έτσι ασφάλισε το θησαυρό της. Έκλεισε σιγά σιγά την πόρτα της τζαμαρίας και βγήκε σκεπτική.

— Κατάλαβες, κουκλίτσα μου; Έναν μπαμπά, σαν της Σοφίας, που τη φέρνει στο πού στο σχολείο... Τον ξέρεις εσύ το μπαμπά της. Είναι ψηλός..., μεγάλος. Μου δίνει και μένα λεφτά, να πάω κουλούρι. Μα εγώ..., δεν τα παίρνω. Έκανε το θυμωμένο..., τίνανε το τσουλούφρι... πέρα δώθε. Θα του πάρουμε και δώρο του μπαμπά μου, όταν γιορτάζει. Έτσι πρέπει στους μπαμπάδες. Κι εμένα θα μου πάρει στη γιορτή μου ο μπαμπάς μου. Μια μεγάλη κούκλα, για να την έχεις παρέα. Εγώ θα βγαίνω με το μπαμπά βόλτα. Τινάχτηκε, χάρηκε, γέλασε. Αγκάλιασε σφιχτά την κούκλα, την καταφιλήσε. Να δεις..., πόυ θάρρει ο μπαμπάς μου!!!

(συνέχεια στο επόμενο φύλλο)

Από τους αγώνες της Κλεφτουριάς

Ο Κρεμμύδας και

ο Πουτέτσης

Ηπειρωτική παράδοση

Με τρεμάμενα πόδια η βάβω-Ρήνα, η φτωχή και χήρα, που δεν είχε κανένα, κουβαλούσε τη βαρέλα με το νερό, από τη Γελανού στο καλύβι της, στην Σέλλιανη, όταν είδε την εικοσάδα νάρχεται από το Λευτροχώρι. Της κόπηκαν τα πόδια και σπηρίχτηκε σε μια πέτρα να ξεκουραστεί.

Εκεί την έφθασαν οι Τούρκοι κι ο τσαούσης (λοχίας) τη ρώτησε: — Πούθε είσαι, ωρή βάβω; — Από τη Σέλλιανη γιέ μ'.

— Ωρή βάβω, εσύ που είσαι με τόνα ποδάρι στον τάφο, να πης μαν αλήθεια; — Α. Χα. Χα. Χα... Να σου πω, παιδί μου, αποκρίθηκε πρόθυμη η γριά.

— Το Κρεμμύδα το ξέρεις; — Αχά... — Το Πουτέτσι; — Αχά, έκανε πάλι η γριά κουνώντας συγκαταβατικά το κεφάλι της.

— Πού είναι; — Ελάτε κοντά μου, είπε η γριά, βρίσκοντας την ψυχραιμία της.

Μπροστά η γριά και πίσω ο τσαούσης, ευλογώντας τον Γιαραμπή (ύψιστον) που τον έβγαλε μπροστά στη γριά, που θα τούδειχνε τον Πουτέτσι και τον Κρεμμύδα, τους φοβερούς καπεταναίους (αρχηγούς του ελληνικού ηπειρωτικού κομιτάτου).

Κι αν τους έπιανε θα γινόταν αξιωματικός, ίσως μιλιτζής (υπομοίραρχος), ίσως και γιούσμπας (μοίραρχος) θάμνε στις πολιτείες και δεν θα γύριζε τα κατάρβρα. Πίσω του βάδιζε η εικοσάδα αραιωμένη και με τα όπλα στα χέρια, σαν άκουσε πως θα πήγαινε για τον Κρεμμύδα και τον Πουτέτσι.

Έφτασαν στο φτωχοκαλύβι της Ρήνας. Η γριά αφήκε την βαρέλα με το νερό στο πεζούλι και είπε στους Τούρκους.

— Περάστε μέσα να ξεκουραστείτε.

Απόρρεσε ο τσαούσης.

— Το Κρεμμύδα πού το είναι;

— Μέσα είναι, είπε ατάραχη η γριά. Περάστε αγάδες μου.

Με τα όπλα προτεταμένα και το δάχτυλο στη σκανδάλη, όρμησαν μέσα στην καλύβα πεντέξη Τούρκοι. Κοίταξαν δεξιά, αριστερά, τίποτε. Ψυχρή δεν είδαν εκτός από τη βάβω.

— Νάτα τα κρεμμύδια, παρατήρησε η γριά, μ' ένα βλακώδες και μισοκακόμοιρο ύφος, δείχνοντας τα σταλίκια (ζύλα από δοκάρια σε δοκάρια), από τα οποία κρέμονταν αρκετές αρμάδες κρεμμύδια και σκόρδια. Πάρτε παιδιά μου, πάρτε.

— Όχι μίρο μου, όχι μίρο μου, έκανε η γριά κι άρχισαν να τρέχουν δάκρυα από τα μάτια της. Εγώ κλέφτης! Εγώ καρτερώ θάνατο, τι να κλέψω; Ποιος σας είπε τέτοια πράματα, τέτοιες κουβέντες για μένα;

Και να τα δάκρυα. Βρύσες έτρεχαν τα μάτια της.

— Άκου, βάβω. Είπε αργά και προσπαθώντας να γίνει αντιληπτός ο τσαούσης. Το Κρεμμύδα, το Πουτέτσι, το κλέφτης.

— Ούτε κοτέτσια, ούτε κρεμμύδια κλέβω, επανελάμβανε η γριά. Και τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια της. Τα κρεμμύδια τα φύτεψα, τα σκάλισα, και τα μάζεψα με τα χεράκια μου, από τον μπαζέ μου. Δεν τάκλεψα, δεν τάκλεψα, ρωτάτε και τον μουχτάρη, τον παλά Οικονόμο, όποιον θέλετε. Όλοι με ξέρουν.

Ο τσαούσης έκανε νόημα στους άνδρες του να τον ακολουθήσουν και ξεκίνησε νευριασμένος. Με τη χαζοπούλι έκανε τον καιρό του. Κόντευε να σκάσει με τη γριά, τη χαζή, την κουτή, το μπουφο, που δεν μπορούσε να καταλάβει.

Η γριά γύρισε στο καλύβι της, μπήκε μέσα, κοίταξε από το παρθυρόν την εικοσάδα, που έφηνε και όταν είδε πως έφυγαν μακριά, έκανε το σταυρό της.

Το περασμένο βράδυ, ο Πουτέτσι κι ο Κρεμμύδας, κοιμώνταν στο παλιοκαλύβι της γριάς. Τους έστειλε εκεί ο παπα-Κονόμος, γιατί δεν είχε μικρά παιδιά να μαρτυρήσουν. Σήμερα, νωρίς, νύχτα ακόμη, πήρε από τον Πουτέτσι ένα χαρτί, τόπλεξε στην πλεξούδα της, μη το βρουν οι εχθροί. Πήγε στον δεσπότη, τον Ιερόθεο, και τώδεκε και πήρε απάντηση. Ο δεσπότης, που ευχαριστήθηκε πολύ, της έδωσε και δύο πρόσφορα και λίγο λάδι. Τους αγαπούσε τους Σελλιανίτες ο Ιερόθεος, γιατί είχαν εκατό ντουφεκία, ήταν παλληκάρια αι εξευτέλισαν τόσες φορές τους Προνοιάτες. Μα ιδιαίτερα αγαπούσε τη γριά, που έκανε τον ταχυδρομό του κομιτάτου, ό,τι περνούσε από το χέρι της για να πάρει πίσω το αίμα του γιου της, του μονάκριβου.

Όταν η γριά είδε την εικοσάδα κοντά στη Γελανού, (πηγή παρά την Σέλλιανη), οι καπεταναίοι έτρωγαν στο σπίτι του Κονόμου. Και όσο να ξεμπλέξει από τη γριά η εικοσάδα, παέι, πέταξε το πουλί, έφυγαν οι καπεταναίοι να μη χτυπηθούν μέσα στο χωριό και γίνουν αιτία να καταστραφεί ο κόσμος.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ
Δημοδιδάσκαλος

Λιγοψινός γάμος του έτους 1933. Είναι ο γάμος του αείμνηστου Δημ. Θεοχάρη και της Ευθαλίας. Στη φωτογραφία πρόσωπα προσφιλή που δεν υπάρχουν πλέον

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Του αείμνηστου δασκάλου

Δημ. Θεοχάρη

(συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο)

ΣΤΕΓΑΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΒΙΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΧΤΙΣΤΗΚΕ

Τα παλιά χρόνια δεν υπήρχαν σπίρτα κι ο κόσμος άναβε φωτιά με τον πρίοβολο και την ίσκινα, αργότερα βγήκαν τα σπίρτα με το θειάφι. Πολλές οικογένειες που ήταν φτωχές και δεν είχαν χρήματα να τ' αγοράσουν, έπαιρναν ένα δαυλί ή κάρβουνο από κανένα γειτονικό σπίτι κι αφού το έβαζαν κάτω από προσανάματα που ήταν λεπτά και ξηρά λιανόκλαδα που προηγούμενα κάτω απ' αυτά έβαζαν άχυρο, φυσώντας το κάρβουνο άναβε το άχυρο και συνέχισαν τα λιανόκλαδα που είχαν πάνω τους χονδρά ξύλα.

Για φωτισμό οι περισσότεροι μεταχειρίζονταν το δαδί που τόκοβαν σε μικρά κομμάτια, τ' άναβαν και το τοποθετούσαν στο φεγγίτη «δαδοστάτη». Όσοι δε ήταν φτωχοί και δεν είχαν δαδί για να ιδούν αν φάνε ψωμί, δυνάμωναν τη φωτιά του τζακιού τους με... ασφάκες. Επίσης, μεγάλο πρόβλημα ήταν το νερό και ιδιαίτερα το καλοκαίρι που ξόδευαν με μεγάλη οικονομία.

Το σαπούνι ήταν άγνωστο στους κατοίκους του χωριού. Τα εσώρουχά τους, που κατά κανόνα ήταν μάλλινα, τα ζεματούσαν και τάπλεναν με αλυσίδα (η αλυσίδα ήταν στάχτη που έβραζε σε καζάνι με νερό, κι επειδή η στάχτη έχει ποτάσσα, καθάριζε κι απολύμανε τα ρούχα). Έπειτα, τα έτριβαν σε κρύο νερό με τα χέρια τους. Τα εξωτερικά τους ρούχα (σεγκούνια κ.λπ.) τάπλεναν δύο φορές το χρόνο, την άνοιξη και το φθινόπωρο, όταν πήγαιναν ν' αλέσουν στο μύλο, τα δε σκεπάσματα κάθε καλοκαίρι τα έβαζαν στην «νεροτροβιά» για να πλυθούν.

Οι γυναίκες, για να λούζονταν μεταχειρίζονταν μαυρόχρωμα που το μάζευαν όταν πήγαιναν στο μύλο της Βελάς ή της Γλύζανης, ν' αλέσουν από τις όχθες του Καλαμά. Το χώμα αυτό, περιέχει αρκετή ποσότητα σόδας γιατί αφρίζει σαν σαπούνι.

Τον πηλό αυτό τον έπλαθαν σε σχήμα τετράγωνο ή στρογγυλό, τον ξέραναν στον ήλιο και τον μεταχειρίζονταν σαν σαπούνι. Επίσης τον χρησιμοποιούσαν και για το πλύσιμο των μαλλιών, γιατί «έβγαζε τη σαριά» όπως έλεγαν. Αργότερα βγήκε το σαπούνι που το θεωρούσαν είδος πολυτελείας και το χρησιμοποιούσαν μονάχα οι εχούμενοι κι αυτοί με μεγάλη οικονομία.

Η έλλειψη του νερού και του σαπουνιού φανερώνει ότι η στάθμη του πολιτισμού ήταν υποτονική. Μια παροιμία λέγει «πές μου πόσο νερό και σαπούνι ξοδεύεις για να σου πω τι πολιτισμό έχεις».

Η διατροφή των κατοίκων ήταν ζωώδης και σε τέτοιο σημείο χαμηλή, που μόλις τους επέτρεπε να στέκονται στα πόδια τους. Αν σ' αυτά προσθέσουμε και τη σκληρή δουλειά, μπορούμε να πούμε ότι δεν διέφερε και πολύ από τη διαβίωση των ζώων, γι' αυτό και ο μέσος όρος ζωής ήταν τα 40 χρόνια.

Οι γυναίκες, ιδιαίτερα λόγω της σκληρής διπλής δουλειάς τόσο της αγροτικής όσο και της σπιτίσις, τις έκαμε, πριν ακόμα να πατήσουν τα σαράντα χρόνια, να φαίνονται σαν γριές.

Τα πρόσωπά τους ήταν ζωαγμένα και ζωγραφίζονταν σ' αυτά η αγωνία και η σκέψη, καθώς και η φροντίδα να εξυπηρετήσουν μικρούς και μεγάλους μέσα στο σπίτι. Βλέπετε, υποχρεώσεις είχαν μόνο, και όχι δικαιώματα στη ζωή. Τα παιδιά που γεννούνταν ήταν καχεκτικά και λιπόσαρκά από την κακή διατροφή τους.

Το μαγειρέμα δεν ήταν καθημερινό. Μονάχα τις Κυριακές μαγειρεύαν τίποτε όσπρια κι αυτά αλάδωτα, ή το πολύ πολύ λίγο λάδι που το μετρούσαν με το καπάκι της τενεκεδένιας πλάσκας. Κρέας τρώγανε μόνο τέσσερις φορές το χρόνο, Χριστούγεννα, Πάσχα, Αποκριές και Δεκαπενταύγουστο, που 'χαν το πανηγύρι.

Καμιά φορά μαγειρεύαν και «κοφτόν» καμμένο από σιτάρι που το άλεθαν στα χειρόμυλα «χειρόμυλα» όπως τάλεγαν ή και τραχανά, που ήταν αλεύρι σιταρένιο ζυμωμένο με γάλα. Το ζυμάρι το έκοβαν σε μικρά κομμάτια που τά 'λιαζαν για λίγο στον ήλιο κι έπειτα τά 'τριβαν επάνω σε πυκνάδα κι έβγαιναν μικρά σφαιρίδια που τά 'βάζαν στον ήλιο για κανά δυο μέρες να ξηραθούν για να μη μουχλιάσουν. Ανάλογα με τη δύναμη πούχε ο καθένας, έκανε και τον ανάλογο τραχανά για να κλείσει η χρονιά.

Τον τραχανά τον είχαν για πρωινό, κι αυτό στα εχούμενα σπιτία. Στην εξωτερική δουλειά είχαν το προσφάγι, ξηρή τροφή, όπως ελιές, τυρί, γκίζα, γαλοτύρι, λαχαριμά από κομπρολόχανο ή μελιτζάνες και πιπεριές. Το προσφάγι, το έβαζαν στο «κλειδοπίνακο», όπως τόλεγαν. Το κλειδοπίνακο ήταν από ξύλινα ημισφαιρικά δοχεία πλακερά, απ' τ' οποία το κάτω μέρος που ήταν και μεγαλύτερο, είχε υποδοχή σε κυκλικό σχήμα στο επάνω μέρος, όπου εφάρμοζε το καπάκι που ήταν μικρότερο κι έτσι δεν χύνονταν το περιεχόμενο.

Το παραπάνω προσφάγι ήταν

(συνέχεια στην 3η σελίδα)

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Αγαπητοί μου φίλοι

Μου στείλατε ένα μεγάλο φάκελο με δέκα εφημερίδες και με κα-θελώσατε να τις φυλλομετρώ. Μου αλλάξατε το σκληρό, της σκέψης μου και των καθημερινών μου απασχολήσεων. Τις διαβάζω και τελειωμό δεν έχουν. Αυτά τα «Νέα της Λιγοψάς» πήραν την πρωτοκαθεδρία. Ειλικρινά και εν-τελώς αυθόρμητα, φώναξα: «Μπράβο!!! Μπράβο στους Λιγο-ψινούς!!!». Αυτή την εξέλιξη, αυ-τές τις πολιτιστικές δραστηριότη-τες, αυτόν τον εξωραϊσμό και με-τ'αυτού τον χωριού τους, με τό-σα έργα... Κι όλα αυτά, σε καλο-γραμμένα κείμενα, δίνουν την ταυτότητα **σοβαρής και αξιόλογης τοπικής εφημερίδας**. Πλούσια η ύλη της με πρωτόγνωρα για πολ-λούς λαογραφικά στοιχεία, με ω-ραία δημοτική..., και ζωντανό ύφος. Πετυχημένο το φωτογραφι-κό υλικό, ζωντανεύει πρόσωπα, εκδηλώσεις, εποχές.

Όλα αυτά δεν γίνονται εύκολα. Ούτε και σταχυολογούνται και περνούν στη δημοσιότητα με την προχειρότητα της φιλοδοξίας. Υ-πάρχει ένα οργανωμένο αξιόλογο επιτελείο, δυναμικό, που πιάνει την πένα με φιλότιμο και ενθου-σιασμό. Υπάρχει το ζωντανό «κύτ-ταρο», που αφήνει το «χώμα» κι αρχίζει ν' ανεβαίνει σκαλί σκαλί, αυτή την κλίμακα που λέγεται πρόοδος και πολιτισμός.

Σε πρώτη φάση, να συγχάρω τη Σταυρούλα Βόμβα - Παπαναστα-σίου — το πρόσωπο που είναι άγνωστο — με το έργο οδοιπορι-κό της, την ανάβαση στη Δρακό-λιμνη του Παπίγγου. Είναι λογοτεχνικό κείμενο, με έγχρωμη εικόνα και εύστοφο λόγο, που σε συναρπάζει. Αυτή τη Δρακόλιμνη, την έχω ανεβεί, όταν υπηρετούσα στην Κόνιτσα, με τον ΕΟΣ.

Και κάποια άλλη, Δρακόλιμνη, πανέμορφη και μυθική, του Σμό-λικα. Μα και βουνά, τη Γκαμήλα, την Ολύτσια, το Περίστη, το Μι-τοκέλι, τη Χαράδρα του Βίκου και τη μακρινή Ροδόπη. «Η ορειβασία δυναμώνει το σώμα, σ' ανδρείεύ-

ει. Ξαστερώνει το νου. Ρυθμίζει την κυκλοφορία μας. Σε γυμνάζει για μια επιστράτευση δυνάμεων σωματικών και ψυχικών». Είναι λό-για του προέδρου του Ε.Ο.Σ. Απο-στόλη Βερτόδουλου, του Γιαννιώ-τη σχολικού αρχιτέκτονα, που το πάθος της ορειβασίας, κυριαρχού-σε στη ζωή του. Παρακαταθήκη για του νέους ορειβάτες και κλη-ρονομιά του, ο ανυπολόγιστος α-ξίας φωτογραφικός του άτλας. Και να συμπληρώσω κι εγώ με τη δική μου εμπειρία: Η ορειβασία μας εξασφαλίζει ψυχοσωματική υ-γεία και μακροβιότητα.

Σ' όλα τα φύλλα των εφημερί-δων, υπάρχει το όνομα και το προ-βάδισμα του Λευτέρη Μαντζίκια. Το προσφέρετε και το γράφετε με χαρά και περηφάνεια. Είναι για τον τόπο του και τους κατοίκους του δωρική, ηθική και οικονομική κολώνα. Προσφέρει πολλά... και ανταμειβεται επάξια, με την εκλε-κτική θέση που τον τοποθετεί στα αισθηματά σας και στις ποικίλες εκδηλώσεις σας.

Εδώ, υπάρχει ευγένεια, ανα-γνωρίση και περηφάνεια. Χωρίς το Λευτέρη Μαντζίκια δεν θ' άλλα-ζε η όψη της Λιγοψάς. Μα και χαωρίζεις τους Λιγοψινούς, ο Λ. Μαντζίκας, δεν θα καμάρωνε πρώ-τος στο χορό.

Αυτό το δυτόξο γιοφύρι, να στεργιώσει στο χώρο και στο χρό-νο και να γίνει βάθρο και φως για το σήμερα και για το Μέλλον...

Το 1990 εύχομαι στο χωριό σας και στον προοδευτικό του κόσμο, αδελφοσύνη, ευημερία και περά από τα σύνορά μας, πανανθρώπι-νη Ειρήνη...

Με φιλικούς χαιρετισμούς

Δέσπω Καρβέλη

★

Γιάννεννα 1η Ιουνίου 1990

* Αγαπητοί μου Συγχωριανοί και αγαπητοί μου φίλοι, γεια και χαρά.

Εύχομαι σε όλους σας ευλογία για να είστε πάντα καλά, τόσοι ε-σείς όσο και οι οικογένειές σας. Και ιδιαίτερα στο φίλο μου τον Πάνο το Μάνο, τον αρχισυντάκτη της εφημερίδας μας, τον ακούρα-στο αυτό άνθρωπο που του αξίζει κάθε έπαινος και τούτο, γιατί χω-ρίς αυτόν, η εφημερίδα μας δεν θα μπορούσε να κυκλοφορήσει. Και χωρίς τον Λευτέρη το Μαντζίκια η Αδελφότητά μας θα ήταν νεκρή.

Τα λόγια νομίζω είναι περιττά και οι πράξεις του καθενός δεί-χνουν και μαρτυρούν.

Χίλια ευχαριστώ, γιατί δεν πα-ραλείψατε τίποτε από τα γραφό-μενά μου. Πλην όμως, αγαπητοί φίλοι, επιτρέψτε μου να πω ότι κά-νατε κανά δύο λαθάκια, τα οποία πρέπει να διορθωθούν οπωσδήπο-τε και να γραφούν στην καινούρι-α εφημερίδα που θα βγει, όπως ακριβώς έγραφα. Γιατί διαφορετι-κά, τα σκάγια θα πάρουν εμένα. Και οι γραμματιζόμενοι του χω-ριού μας θα γελούν εις βάρος του Μπαρμπαλιά. Και αυτό κανέναν δεν θα το δέχονταν και το πρώτο λαθάκι είναι για την περίπτωση του Θωμά του Μακρή, του αξιόλο-γου αυτού ανθρώπου, που δούλε-ψε ακούραστα χωρίς να κάνει το παραμικρό λάθος για το χωριό μας. Εσείς γράφετε λάθος και ως εξής, ότι «είναι ο ικανότερος από όλους τους προέδρους της Κοινό-τητας Ηπειρού», ενώ το σωστό εί-ναι τούτο: «ο ικανότερος όλων των Προέδρων των Κοινοτήτων της Ηπείρου».

Και το δεύτερο λαθάκι. Εσείς γράφετε «σαν τον Μπαναρσούν, το Δημιουργό της Αγγλίας». Το σωστό «σαν τον Μπενάρ Σώου, το Δραματούργο τον ανωτερό της Αγγλίας».

Βλέπω με μεγάλη μου ευχαρί-στηση ότι οι προσδοκίες μου να πραγματοποιηθούν και για να γίν-ω πιο σαφής, και πρώτα απ' όλα χρειάζεται ο ρεαλισμός και αδελφι-κή αγάπη. Πράγμα που σε μας τους Λιγοψινούς δεν μας λείπει.

Και πρώτα απ' όλα, το λαμπρό παράδειγμα μας έδειξε και μας το δείχνει καθημερινά ο Λευτέρης. Και δεν θα ξεχάσω ποτέ την πα-λιά μας συνεργασία της Κατοχής, που αδελφικά και όλοι μαζί αγω-νιστήκαμε ενάντια στον κοινό ε-χθρό, τον χιτλερικό φασισμό και ανεξάρτητα από κομματικές διαφορές.

Και ακόμη, δεν θα ξεχάσω την ωραία πράξη του φίλου μου του Νίκου του Τζιάφου μετά την Κατο-χή που ένας χωροφύλακας, από την Άρτα, με πήρε από το χωριό για τη Ζίτσα και ακριβώς επάνω στο αμπέλι μου, τον σταμάτησαν ο φίλος μου ο μακαρίτης ο Μή-τσιος ο Καλτσάς, μαζί με το Βαγ-γέλη το Τσέφο, ως αγροφύλακας, ώσπου πέρασε ο Νίκος από τα Γιάννεννα και είπε στο χωροφύλα-κα: «υπεύθυνος εγώ, δεν θα τον πας στη Ζίτσα» και με γλύτωσε γιατί θάτρωγα το ξύλο της χρο-νιάς μου.

Γι' αυτό αγαπητοί μου φίλοι στη μπάντα οι κομματικές διαφορές και με αγάπη και στοργή να συνε-χίσουμε το έργο εκείνο το Θεάρε-στο. Και πρώτα απ' όλα, να αποτρέψουμε τον κίνδυνο του Πυ-ρηνικού Πολέμου, που αν γίνει, δεν πρόκειται να μείνει τίποτε ζωντανό και για χρόνια θα υπάρ-χει ένα βαθύ σκοτάδι.

Και για να αποφύγουμε αυτό τον όλεθρο, χρειάζεται αγώνας. Γι' αυτό, ας βοηθήσουμε και εμείς όσο μπορούμε. Τα καυσάκια των Αθηνών άρχισαν να σκοτώνουν ανθρώπους και καμιά ενέργεια δεν γίνεται για τη σωτηρία των Α-θηναίων, ούτε από την προηγού-μενη κυβέρνηση του Παπανδρέου, αλλά ούτε και από την καινούργια του Μητσότακη. Και επιτρέψτε μου να πω και λίγα λόγια ακόμη.

Και ακόμη εάν κατορθώσουμε και αποφύγουμε τη μεγάλη κατα-στροφή του Πυρηνικού πολέμου, δυστυχώς για ολόκληρη την αν-θρωπότητα, ο κίνδυνος είναι πολ-λύ μεγάλος και παρά τον κώδωνα του κινδύνου από όλους τους επι-στήμονες να σταματήσουν, οι δο-κιμές, φωνή βροντός εν τη ερήμω.

Τα κράτη τα μεγάλα, όχι μόνο δεν σταματούν αλλά αντιθέτως φκιδάνουν ανώτερα όπλα κατα-στροφής. Και τόσο τα πυρηνικά ό-πλα, τα καυσάκια, τα απόβλητα και τα χημικά των εργοστασίων, μας έδωσαν τρεις αρρώστιες, που θερίζουν όλο τον κόσμο. Και πρώ-τα απ' όλα, τον καρκίνο, τις καρ-διακές παθήσεις, το εγκεφαλικό και τέταρτο το 'Ειτζ'. Και θα ιδού-με ακόμη τι καινούργιο θα παρου-σιασθεί τώρα με το όζον που θα μας κατακάψει. Εάν δεν ληφθούν μέτρα, χάνεται το παν.

Οι περιπτώσεις αυτές, αγαπητοί μου φίλοι, δεν κάνουν εξαίρεση τι πιστεύεις. Θερίζουν τους πάντες. Νομίζω στην περίπτωση αυτή, γι' αυτά που γράφω, δεν είναι λόγια δικά μου. Καθημερινά όλες οι εφη-μερίδες γράφουν τι ακριβώς γίνε-ται και βλέπουμε την κατάσταση της Αθήνας. Γι' αυτό ας ενώσου-με και εμείς τις δυνάμεις μας και επιπλέον, ας γράψουμε και δύο λόγια και εμείς στην εφημερίδα μας για το μεγάλο κίνδυνο που διατρέχουμε. Και εγώ, σαν Μπαρ-μπαλιάς, για ό,τι γράφω, δεν θέ-λω ούτε επαίνους και ούτε θέλω εξέχουσα θέση. Στην εφημερίδα μας, όπου να 'ναι και όπου περισ-σέει χώρος και αν δεν υπάρχει χώρος, μη με γράφετε καθόλου. Δεν πρόκειται να μου κακοφανεί, γιατί συνήθισα. Και πιθανόν με τα γραφόμενά μου να σας λύπησα, γιατί είναι πράγματι για λύπη. Γι' αυτό τώρα θα μου επιτρέψετε να γράψω και κανένα ανέκδοτο, να γελάσουμε και λίγο, γιατί το γέλιο δίνει ζωή. Ποια ζωή, που δεν προ-λαβαίνουμε να τη ζήσουμε. Με το άγχος γεννιόμαστε και με αυτό πεθαίνουμε.

Ο μέσος όρος ζωής είναι τα ο-γδόντα ή και ενενήντα, πράγμα που λίγοι τα ζουν. Δυστυχώς ο-μως, το εν τρίτον της ζωής το κοι-μόμαστε. Ο ύπνος και ο θάνατος είναι αδελφά. Το υποσυνείδητο δημιουργεί ό,τι θέλει, πράγμα που δεν το αισθανόμαστε και έτσι η ζωή μας περιορίζεται στα 50 με 55.

Και ας έρθουμε τώρα στο ανέκ-δοτο του Μπαρμπαλιά.

Κάποτε στην Κωνσταντινούπο-λη, ήταν ένας Τούρκος ψαράς. Ό-λοι οι πελάτες του πήγαν να πη-ρύνουν συνέχεια ψάρια. Ένας Έλληνας πανέξυπνος, περνούσε, τα κοίτα-ζε και έφευγε χωρίς να πάρει. Ο Τούρκος το πρόσεξε αυτό και του είπε: «Έλα εδώ ορέ κερατά Γκι-αούρ, γιατί δεν παίρνεις ψάρια;». - Εφέντι μου να πάρω, αλλά για να πάρω να μου επιτρέψεις να τα ρωτήσω κάτι.

- Άντε, ρώτα να. Πάνει τ' αυτί ε-νός ψαριού και κατ'ιούλεγε κρυ-φά, χωρίς να ακούγεται. Και ο Τούρκος περιέργος να μάθει τις κατεργαριές του Έλληνα, του εί-πε:

- Τι του λες βρε μπεζεβέγκη;

- Εφέντι μου, του ρώτησα το εξής: προχθές ήμου με τη γυναικά σε μια βάρκα μέσα στη θάλασσα και η γυναικά μου έβγαλε το δαχτυ-λίδι από το δάχτυλο, το οποίο εί-χε αγοράσει από ένα μεγάλο κατάρχη για να μου το δείξει

Στο διάβα του χρόνου

Ο γάμος του δασκάλου Γεωργ. Πατραμάνη με όργανα, τα περίφημα τότε Τακούτσια με το Χρόνη

Κι η Οδοωρούλα από κοντά

σπιρί σπιρί το σπόρο...

Ο Απόστολος Παπαδόπουλος

με τη σύζυγό του Ελένη στη

σπορά εδώ και λίγα χρόνια

και της έπεσε μέσα στη θάλασσα. Και το ρώτησα αν το βρήκε.

- Και τι σου είπε μπρε; - Μου είπε πως εγώ δεν ξέρω, για-τί έχω δεκαπέντε ημέρες εδώ. Τα αδελφία μου που θαρθούν πίσω αυτά να ρωτήσεις να σου πουν.

Και επειδή έγραψα πολλά και σέβομαι το χώρο σας και επειδή ακόμη μπορεί να βρεθεί ένα που να γράφει πολύ καλύτερα από μέ-να, σταματώ και σας ξαναευχαρι-στώ για όλα.

Με μεγάλη αγάπη και πολύ εκτίμηση ο Συγχωριανός σας

Μπαρμπαλιάς

Λάθη της προηγούμενης επι-στολής

Για τα λάθη που αναφέρεis αγα-πητέ Μπαρμπαλιά, και τα οποία ο ίδιος διορθώνει, ζητούμε συγ-νώμη. Είναι τα λάθη που δυστυ-χώς πολλές φορές δεν μπορούμε να τα αποφύγουμε από τον γνω-στό σε όλους δαίμονα του Τυπο-γραφείου.

Πάντως, σ' ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια.

Π.Μ.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

(συνέχεια από την σελίδα 2)

για τους εχούμενους. Η φτώχεια μεταχειριζόταν το «σουτελί» όπως τότεγαν, κι αυτό ήταν τ' αλάτι το κοκκινόπιπερο και ρίγανη τριμένη. Στο παρασκεύασμα αλατούσαν κι έτρωγαν το ψωμί τους. Άλλο προ-σφάγι της φτώχειας ήταν η σκορ-δαλιά που γίνονταν από εζύδι αραιωμένο με νερό, και κοπανι-σμένο σκόρδο και αλάτι. Σ' αυτή τη σκορδαλιά έτριβαν το ξηρό ψω-μί τους και δόξαζαν το Θεό που εί-χαν το ψωμί για να το τρίβουν στη σκορδαλιά.

Αν ο κόσμος τα παλιά χρόνια διατηρούσε κάπως τη σωματική ι-σορροπία και ζωτικότητα, αυτό οφεί-λονταν στον καθαρό αέρα και στο οξυγόνο της εξοχής καθώς και στην αγροτική δουλειά που τους χάριζε τέτοια όρεξη που το κάθε τι τους φαινόταν «μόσχος». Σ' εκεί

να συνοδεύονταν με ψωμί. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι το ψωμί με τα σημερινά επιστημονι-κά δεδομένα, είναι πλήρης τροφή, γιατί περιέχει όλα τα είδη των βι-ταμινών κι αυτό φαίνεται το κατα-λάβαιναν οι άνθρωποι της εποχής, και γι' αυτό δόξαζαν το Θεό κι ευ-τύχιζαν εκείνους που είχαν το ψω-μί της χρονιάς.

Φρούτα έτρωγαν μονάχα το κα-λοκαίρι κι αυτά άρχιζαν με τα κε-ράσια και τα κορόμηλα και τέλειω-ναν με τα σταφύλια και τα σύκα το φθινόπωρο. Από τα σταφύλια και τα σύκα έκαναν και τα γλυκά του σπιτιού, όπως το μουστοκούρκου-

το, τα ζμπέκια, τις μουστοπίτες, τα ζμπέκια και τις συκομαίδες (σύκα που τράκαναν πολύ και τον ζύμω-

ναν με πετιμέζι, τα έπλαθαν σε σχήμα στρουγγυλά και μετά τα πα-τούσαν να γίνουν πλακέ και τα ξέ-ριζαν στον ήλιο. Το νερό και το κρασί πριν βγουν τα ποτήρια τό-πιναν με το χαλκό ή το λαγύνη, το δε ρακί με το παγούρι, που ήταν ένα μολυβένιο πλακέ δοχείο με βούλωμα βιδωτό που είχε μια τρυ-πούλα, που χωρούσε καμιά κατο-

στή δόξα. Μ' αυτό κερνίσονταν και οι μουσαφίριοι γυρίζοντάς το από στόμα σε στόμα, χωρίς να σι-χαινεται ο ένας τον άλλο. Για με-ζέ πρόσφεραν καρύδια, συκομαί-δες και ζμπέκια.

(συνεχίζεται)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

«ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ»

Διμηνιαία εφημερίδα των Απανταχού Λιγοψινών Ιωαννίνων

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ και ΕΚΔΟΣΗ της Αδελφότητας Λιγοψινών «Η Θεοτόκος» Ιωαννίνων

ΙΔΡΥΤΗΣ:

Σπυρίδων Γούναρης

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ σύμφωνα με το νόμο:

Λευτέρης Χ. Μαντζίκας

Πρόεδρος Δ.Σ.

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Παναγιώτης Γ. Μάνος

Μέλη Συντ/κής Επιτροπής:

Χαρίλαος Χ. Μαντζίκας

Νικόλαος Χ. Σιωκάς

Αλέξανδρος Μ. Λάλος

Ιωάννης Μ. Ζαφείρης

Σωκράτης Ν. Τζιάφους

Χριστόφορος Ι. Σιωκάς

Θεόδωρος Θ. Δήμος

Ι.Β. Παπαναστασίου

Ιωάννης Δ. Τσέφος

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ - ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ -

- ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

Αδελφότητα Λιγοψινών Ιωαννίνων

Κλεισθένους 15, 105 52, Αθήνα

Τηλ. 3240 120, 3240 351

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Εσωτερικού δρχ. 500

Εξωτερικού δολ. 10

Δωρεάν αποστολή σε:

Σωματεία - Υπηρεσίες - Εφημε-ρίδες - Περιοδικά - ΝΠΔ & Δ

Κείμενα προς δημοσίευση, ευαγγέλια, προσηφάνια, συ-μια όλη της κόλλας κατά δι-νατό συντονιστικά και πλήρη στοιχεία των αποστολικά μετά τηλεφώνου. Χειρόγραφα δη-μοσιευμένα ή μη δεν επιστ-ρέφονται. Απαγορεύεται η αναδημοσίευση άρθρων, ει-κόνων κ.λπ. χωρίς την έγκριση της εφημερίδας μας.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Παύλος Μπαλταγιάν

Τηλ. 52 40 761

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ:

ΑΡΤΙΝ Αθήνα - Πάτρα

Γερανίου 6 Τηλ. 52 40 761

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΟΝ ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΚΑΙ ΒΙΟΤΕΧΝΙΚΟ ΣΥΝ/ΣΜΟ ΛΙΓΟΨΑΣ

Του Συνεργάτου μας
ΕΥΑΓΓ. ΚΛΕΙΤΣΑ

Το Σάββατο 16 Ιουνίου 1990 στις 6 το απόγευμα, διεξήχθησαν οι αρχαιρεσίες του Συνεταιρισμού στην πλατεία του χωριού μας. Υπήρξε ενιαίο ψηφοδέλτιο με υποψηφίους για το Διοικητικό, το Εποπτικό και εκπροσώπους για την Ένωση Γεωργικού Συνεταιρισμού Ιωαννίνων.

Για το Διοικητικό έθεσαν υποψηφιότητα επτά άτομα και εκλέγησαν τα πέντε πρώτα σε ψήφους.

Για το Εποπτικό έθεσαν υποψηφιότητα πέντε άτομα και εκλέγησαν τα τρία πρώτα.

Τέλος, για την Ένωση Ιωαννίνων έθεσαν υποψηφιότητα τρία άτομα και εκλέγησαν τα δύο πρώτα.

Έτσι, έχουμε τους παρακάτω πίνακες κατ' αλφαβητική σειρά.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ		ΕΠΟΠΤΙΚΟ	
1. Γκέγκας Αντώνιος	12	1. Γκόγκλος Χριστόφ.	32
2. Γκέγκας Ιωάννης	19	2. Θεοχάρης Σωκράτης	34
3. Γκέγκας Κων/νος	17	3. Κατσιμπούκας Πελ.	31
4. Ηγουμενίου Βασ.	29	4. Μακρής Ευαγ. Απόσ.	25
5. Κοντογιάννης Ανδρ.	41	5. Σιώκας Μιχαήλ	17
6. Μανούσης Κων/νος	32		
7. Τάγκας Παύλος	23		

Για την Ένωση Ιωαννίνων

1. Κατσιμπούκας Πελοπίδας	7
2. Κοντογιάννης Ανδρέας	40
3. Πατραμάνης Λεωνίδα	23

Στη συνέχεια, τα πλειοψηφούντα μέλη συνήλθαν σε σώμα και καταρτίστηκε το Συμβούλιο.

Πρόεδρος : Κοντογιάννης Ανδρέας
Αντιπρόεδρος : Μανούσης Κων/νος
Σύμβουλοι : Γκέγκας Ιωάννης
Ηγουμενίου Βασίλειος
Τάγκας Παύλος

Για το Εποπτικό εκλέγονται: Θεοχάρης Σωκράτης, Γκόγκος Χριστόφορος, Κατσιμπούκας Πελοπίδας.

Για την Ένωση Ιωαννίνων εκλέγονται: Κοντογιάννης Ανδρέας και Πατραμάνης Λεωνίδα.

Ο ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ ΞΕΡΟΓΡΑΒΟΣ

Μια επιχείρηση περισυλλογής Μελισσόκοσμου

Κινήσαμε ένα πρωινό του περασμένου μήνα, μαζί με το Δήμο, τον Παντελή και το Σωτήρη για τον Σταυρωμένο Ξερόγραβο. Ο τελευταίος ήταν αυτός, που με μιογιά είχε σχηματίσει το σημείο του σταυρού προ Ζετίας στο ξερό και πανύψηλο δένδρο που δεν το αγκαλιάζουν δύο άνθρωποι.

Πηγαίναμε για να μαζέψουμε τον κόσμο... Έτσι λέγεται στη γλώσσα των Μελισσοκόμων η περισυλλογή. Το σημείο δε του Σταυρού για τους ντόπιους είναι σεβαστό και ουδείς άλλος όσοι χρόνος κι αν περάσει, δεν μπορεί να γίνει ιδιοκτήτης. Ουδείς το πειράζει άμα αντικρύσει το σημείο του ΣΤΑΥΡΟΥ που ανήκε σ' αυτόν που έτυχε πρώτος να ανακαλύψει αυτό τον κόσμο (το μελίσι), να βγαίνει από το ξερόδενδρο.

Είναι ασφαλώς με τον άγραφο νόμο των γνησίων ανθρώπων της υπαίθρου. Εδώ γίνεται σεβαστός αντικρύζοντας το σημείο του σταυρού που είναι και η μεγαλύτερη για τους ανθρώπους.

Προχωρούμε με αυτοκίνητο μέχρι κάποια τοποθεσία Μούλια (τουρκ. ιδιοκτησία). Από εκεί και πέρα ποδαρόδρομο τον κατήφορο προς την Παναγιά. Μαζί μας είχαμε και τα σύ-

νεργα της περισυλλογής. Ο Σωτήρης είχε το γκουβέλι (η κυψέλη). Ο Παντελής ένα μεγάλο και βαρύ αλυσσοπρίονο και οι άλλοι τα απόλυτα απαραίτητα σύνεργα, όπως μάσκες, γάντια, καμινέτα παραγωγής καπνού, μελίσσοκόβτα κ.λπ.

Ύστερα από αρκετό δρόμο, φθάσαμε με μια και μόνη μικρή στάση στο εξωκλήσι της Παναγιάς για το άναμα των καντηλιών και την προσκύνηση. Ο Δήμος που ήταν ο πρεσβύτερος, αλλά και ο ειδικός ο πεπειραμένος μελίσσοκόμος είχε τον πρώτο λόγο.

Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗΣ ΑΡΧΙΣΕ

Καλά καλά πριν πλησιάσουμε στον ξερόγραβο ακούσαμε στην ησυχία του δάσους το βούισμα του μελίσσιου που μπεινόβγαίνει στο κούφιο δένδρο.

Ήταν κάτι το εντυπωσιακό. Ήταν ένα μελίσι, που εδώ και αρκετά χρόνια, έφυγε από κάποιο αφεντικό ή από κάποιο άλλο δένδρο και ήρθε εδώ να κτίσει το δικό του σπιτικό. Εδώ εξασφάλισε σίγουρη στέγη για όλες τις καιρικές συνθήκες.

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΓΡΑΒΑΝΗΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ

Μέχρι στιγμής δεν υπάρχει ενδιαφέρον για το αξίωμα του προέδρου της Κοινότητας από άλλον Λιγοψινό στις προσεχές κοινοτικές εκλογές του Οκτωβρίου.

Έτσι, και πάλι υποψήφιος και μοναδικός για το αξίωμα του προέδρου θα είναι ο ΚΩΣΤΑΣ ΓΡΑΒΑΝΗΣ νυν πρόεδρος της Κοινότητάς μας.

Η λιγοψά όπως σχεδόν κι όλα τα χωριά μας αποκτούν σπίτια δίπατα και γραφικά με κεραμοσκεπές

Η εντολή του Δήμου Γκανιάτση για την προστασία μας εξετελέσθη. Έτσι όλοι φορέσαμε τις μάσκες που ο ίδιος είχε φέρει.

Ο Παντελής έβαλε ήδη σε λειτουργία το αλυσσοπρίονο και άρχισε να φτιάχνει δίοδο για να φθάσει στο μεγάλο δένδρο. Στη συνέχεια, η λάμα του μηχανήματος έκανε τομές βγάζοντας τις πρώτες φέτες από το δένδρο. Στην πρώτη κιόλας τομή άρχισαν να τρέχουν αρκετά μαυρόνερο. Ο Δήμος και πάλι έχει το λόγο. Δίνει εντολή να πέσει κάτω το ξερόδενδρο, γιατί αλλιώς ήταν αδύνατη η περισυλλογή του.

Σε λίγο το δένδρο βρισκόταν πεσμένο καταγής. Εδώ χρειάστηκε να γίνει ο εντοπισμός δίχως απώλειες του μελίσσοκόμου. Κόπηκε ψηλότερα που ήταν κατάγερο. Μετά, πιο κάτω για να φθάσουμε μπροστά σε μια έκπληξη. Ήταν πλέον πολύ κοντά στο μελίσι. Ο εντοπισμός λοιπόν ήταν ξεκάθαρος. Το μελίσι ήταν μπροστά μας σε ένα κούτσουρο ξερό, μήκους γύρω στο 1/2 μέτρο.

Σε πολύ λίγο χρόνο το μελίσι έφυγε από το πεσμένο ξερόγραβο και μεταπήδησε στη νέα του κατοικία, που του προσεφέρθη από τον άνθρωπο, για δικό του όφελος.

Ο Γράβας ήταν στον τομέα της περισυλλογής των κερήθρων με το μέλι σε σάκες, σε δεκάδες κιλά. Δεν μπορούσαμε να μην κάνουμε έλεγχο στην ποιότητα και στη γνησιότητα με κινέζικο σύστημα (κομμάτια ξύλου) που έπαιρνες για δοκιμή από κάθε κομμάτι που ήταν και της αυτής κι άλλης χρονιάς.

Η επιχείρηση περισυλλογής του Μελισσιού είχε πάρει τέλος. Δεν έμενε τώρα παρά η κοπιαστική επιστροφή ύστερα από αρκετές ώρες και από ανηφορικό δρόμο. Το μελίσι χρειάστηκε να παραμείνει για λίγες μέρες εκεί για να μαζέψει τον κόσμο του και μετά από δήμερο, όπως μάθαμε, ο Σωτήρης, που ήταν ο ιδιοκτήτης του, αυτός που έκανε το

σημείο του Σταυρού πήγε μαζί με τον Βασίλη ένα φίλο του στο κυνήγι και το φορτώθηκαν για να το μεταφέρουν στο σπίτι του στο χωριό και να το περιποιείται και να το καμαρώνει.

Ας του ευχηθούμε να του ζήσει και να του προκόψει το μελίσι του ξερόγραβου να γίνει αιτία ο Σωτήρης, πέρα από το χόμπι του κυνηγού να αποκτήσει και του μελίσσοκόμου.

Π.Μ.

ΠΟΙΗΜΑ της ΔΕΣΠΩΣ ΚΑΡΒΕΛΗ Μάνα α α, κυρ-Αρετή η η η

Σαν όνειρο μου φαίνεται θαμπρό και μακρινό στη μακρινή Πατρίδα.

Γιατί μέσ' το ηλιόγερα, χωριό μου να σε θυμηθώ;
Η θύμησή σου είν' η στερνή της μέρας η ηλιαχτίδα.

Δεν είμαι πια παιδί, κορφές να δρασκέλισω χιόνια πολλά, μου σκέπασαν εδώ την κεφαλή.
Βουνά και θάλασσες μπροστά, πώς πίσω να γυρίσω;
Και ποιον θα βρω στο σπιτικό; Και ποιος θα με καρτερεί;

Όμως απόψε η σκέψη μου, ταραξεί το κορμί και στην καρδιά μου μια φωνή μ' αντιπαλεύει:
- Γύρσε στη φωλιά σου ταξιδιάρικο πουλί, η φλόγα σ' αναμένο τζάκι, τραγουδάει, χορεύει.

Φτάνει στα ξένα η δούλεψη κι η μαύρη αργατιά, γύρσε στο χωριό σου ν' αφεντίνεψες.
Στον ξένο τόπο, άφησε τα πρώτα γηρατιά. Μη σε προμάζει η χειμωνιά και μη κι οτέμεις.

Η μάνα σου χρονιάρα μέρα απόψε, καρτερεί η ή η φωνάει απ' τ' ακροβούνι ο ξενίτης.
Έι ι ι ι ποιος με κράζει; Ποιος σε βοήθεια με καλεί;
λαχαριστή βγαίν' απ' τα στήθια η φωνή της.

Μάνα α α α. Έι ι ι μάνα α α α, κυρ Αρετή η ή η φωνάει απ' τ' ακροβούνι ο ξενίτης.

Έι ι ι ι ποιος με κράζει; Ποιος σε βοήθεια με καλεί;
λαχαριστή βγαίν' απ' τα στήθια η φωνή της.

Αυτός, στην πόρτα σίμωσε κι εκείνη στο κατώφλι. Σπαθί η ματιά της, τον μετράει και τον ζυγίζει...

- Ο Χρήστος; του χριστού ανήμερα, τι θάμα;
Ο Χρήστος μάνα.. γύρσε χιονίζει.

ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΩΝ ΚΩΠΗΛΑΣΙΑΣ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Στις 22 και 23 Ιουνίου έγινε στη λίμνη των Ιωαννίνων το Πανελλήνιο Πρωτάθλημα Κωπηλασίας, που πήραν μέρος 25 και πλέον ναυτικοί όμιλοι από όλη τη χώρα.

Στους αγώνες αυτούς που τίμησαν με την παρουσία τους οι αρχές του τόπου μας και πλήθος φιλάθλων του αγωνίσματος κωπηλασίας, διακρί-

θηκαν οι παρακάτω Ναυτικοί όμιλοι: Καστοριάς, Κατερίνης, Ιωαννίνων, Θεσ/νίκης, Κεραιτσινίου, Καλλιθέας.

Να σημειωθεί εδώ πως στο Ναυτικό όμιλο Κατερίνης, προπονητής είναι ο καθηγητής Σωμ. Αγωγής, Απόστολος Μάννος, γιος του αρχισυντάκτη της εφημερίδας μας.

Ο ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ ΔΙΝΕΙ ΕΥΧΕΣ

Η μεγάλης κυκλοφορίας Γιαννιωτική μηνιαία εφημερίδα «Η ΝΕΑ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΩΓΩΝΙΟΥ», του καθηγητού Κων/νου Κωστούλα, τώως Δ/τού ΟΤΕ Ηπείρου - Κερκύρας, γράφει για τα ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ, σχόλιο μαζι μ' ευχές για τον τρίτο χρόνο της έκδοσής τους.

Τα «Νέα της Λιγοψάς

Για τρίτο χρόνο συνεχίζει την έκδοσή της η εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΛΙΓΟΨΑΣ». Εφημερίδα των απανταχού Λιγοψινών

που καταγράφει την ζωή των Λιγοψινών και τις επιδόσεις μα και ξαναφέρνει στη μνήμη τους παλιές ιστορίες μιας εποχής αγώνα και πόνου.

Οι Λιγοψινοί την αγκαλιάζουν με αγάπη και ο αρχισυντάκτης φίλος Παναγ. Μάνος την υπηρετεί και την φροντίζει με αφοσίωση. Στο τελευταίο φύλλο της φιλοξένησε και το «μικρό οδοιπορικό στο Κάτω Πωγώνι» από τη «ΝΕΑ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΩΓΩΝΙΟΥ». Ευχόμαστε στην εφημερίδα της Λιγοψάς μακρά πορεία στην ενημέρωση των Λιγοψινών και φίλων.

Κ.Χ.Κ.

Δεν είναι στην όμορφη Εκάλη ή στην Κηφισιά, είναι Λιγοψινές στην όμορφη Λιγοψά

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Τι μπορεί να δει ένας επισκέπτης

- Το θαυμάσιο Τουριστικό Περίπτερο της Ε.Η.Μ. (Λόφος της πόλεως)
- Το Κάστρο: Με τμήμα της παλιάς πόλης και το Δημοτικό Μουσείο.
- «Λιθαρίτσια». Το όμορφο πάρκο της πόλης, με το περίφημο κέντρο σε πολιτισμένο περιβάλλον.
- Ντραμπάτοβα: Ενδιαφέρουσα παραλίμνια περιοχή με εξοχικά κέντρα.
- Το πολυσύζητημένο Σπήλαιο σταλακτικών στο Πέραμα.
- Την χάραδρα του Βίκου στο Μονοδένδρι Ζαγορίου.
- Το νησί των Ιωαννίνων με το σπίτι του Αλή-Πασά και τα ιστορικά μοναστήρια.
- Το Αρχαίο Θέατρο της Δωδώνης.
- Το ιστορικό Μπιζάνι με τα οχυρά.
- Το Μουσείο «ΒΡΕΛΛΗ» με τα κείμενα ομοιωμάτων σε φυσικά μεγέθη στο χωριό Μουζακαίο Ιωαννίνων.
- Το Λαογραφικό Μουσείο «ΚΩΣΤΑΣ ΦΡΟΝΤΖΟΣ».
- Το Κρατικό Μουσείο Ιωαννίνων στην κεντρική πλατεία.
- Τα δύο πολεμικά Μουσεία στο Χάνι Ευίν Αγά και στο Καλλάκι.
- Μέτασσο: Η πατρίδα των περισσότερων ευεργετών του Έθνους με την νεοιδρυθείσα Τοσιτία Πινakoθήκη.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΛΕΙΤΣΑΣ

Ο ΣΠΥΡΟΣ ΓΟΥΝΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙ

Ο ιδρυτής της εφημερίδας μας κ. Σπύρος Γούναρης που νοσηλεύεται στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο Αθηνών ευχαριστεί όλους τους συγχωριανούς και φίλους που έτρεξαν να τον ε-

πισκεφθούν και να του ευχηθούν ταχεία ανάρρωση, ειδικότερα δε, τον πρόεδρο της Αδελφότητας και μεγάλο ευεργέτη της Λιγοψάς, Λευτέρη Μαντζίκα.